

et Overfald paa en Sergent, uden at dette er kommet til Udførelse, saaledes at der ikke er sket vedkommende nogen som helst Skade, maa medføre, at en Mand, hvis Vandel ellers synes at have været fuldkommen pletfri, nu sidder og afsoner 2 Aars Straffearbejde, en Straf, som jo dog ellers kun anvendes overfor Forbrydelser af meget grov Art. Jeg siger, at Sagens Forløb har maattet vække Forbavselse, thi naar Krigsretten i Aalborg havde fundet det nødvendigt at betragte det skete som Mytteri og derefter udmaalt Straffen til 1½ Aars Straffearbejde for N. Chr. Sørensen og 6 Gange 5 Dages Vand og Brød for de 2 andre Rekrutter, vilde det for en almindelig Betragtning have været naturligt at ønske denne Krigsretsdom formildet. Imidlertid skete det uventede, at Overkigsretten satte Straffen for denne Aftale, der ikke førte til noget, op til henholdsvis 6 og 5 Aars Straffearbejde, saaledes at den Formildelse, man havde ventet, i Stedet for blev en Forværrelse af den oprindelige Krigsretsstraf. Det er overmaade vanskeligt at forstaa, at noget saadant har været nødvendigt. Nu foreligger Straffen, og der er intet andet at regne med end Benaadningsmyndigheden, der en Gang er bragt i Anvendelse efter Indstilling fra Overkigsretten. Jeg vil haabe, at dette høje Ting vil støtte mig og de andre Medlemmer af Finansudvalget, der vil tage Ordet i denne Sag, ved at rette en Henstilling til den højtærede Forsvarsminister om at gøre, hvad han formaar, for at Straffen maa blive mildnet. Det er uimodsagt blevet hævdet, at N. Chr. Sørensens Moder, mod hvem den straffede Soldat i hele sin Barndom og Ungdom har været en god Søn, er blevet sindssyg under alt det uhyggelige, der er overgaaet hendes Søn. Ogsaa denne Omstændighed forekommer mig at maatte paakalde Naade og Barmhertighed for denne Soldat, hvor der ikke længere er andet at paakalde, og jeg haaber, at ligesom Overkigsrettens Indstilling om Straffens Formildelse førte til Formildelse, at saa ogsaa en Henstilling, som maatte blive tilvejebragt derved, at flere Medlemmer af Tinget tog Ordet for en Formildelse, vilde finde gunstigt Øre hos den højtærede Forsvarsminister, saaledes at han gjorde sit til, at denne Sag hurtigst muligt endte med, at den efter vor Optattelse uhyggelige Straf blev hurtigt og betydeligt nedsat.

Wulff: I Anledning af det Samraad, der er omtalt i Betænkningen under Nr. 127, om Realskolen og Gymnasiet i Svend-

borg vil jeg i Overensstemmelse med tidligere Talere henstille, om det ikke var muligt at efterkomme det Ønske, der er fremsat fra Skolens og Byens Side. Saa vidt jeg forstod, er det egentlig en formel Vanskelighed, der stiller sig i Vejen; synderlig reel kan den i hvert Fald ikke være. Spørgsmaalet, om denne Skole er kommunal, kan realiter neppe rejses. Den er egentlig saa kommunal, som nogen Skole kan være det. Ikke alene yder Kommunen Garanti for 20,000 Kr. og et aarligt Tilskud paa 1,000 Kr. — det vilde ikke gøre Skolen kommunal —, men Byraadet erkender sin moralske Pligt til at betale det Underskud, der derefter fremkommer, og har gjort det hidtil, og hvad der er mest afgørende: Skolens Budget bliver hvert Aar forelagt i Byraadet. Man ser altsaa, at der ikke er andet tilbage end at give Skolen det Navn, som i Virkeligheden tilkommer den. Jeg forstaaer ikke ganske den Distinktion, man vil gøre mellem tilladelige og ikke-tilladelige Kommuneskoler, da der vistnok med Rette kan henvises til, at der rundt i Landet findes et betydeligt Antal Skoler af ganske samme Art, som er gaaet over til at blive kommunale Skoler ogsaa af Navn, og som har beholdt deres Tilskud. Jeg vil derfor føje min Henstilling til de foregaaende ærede Taleres om saa vidt muligt at imødekomme Henvendelsen fra Svendborg Realskole og Gymnasium.

Jeg ønsker dernæst at sige et Par Ord angaaende det under Nr. 33 nævnte Samraad om Statens Forhold til de unge Telegrafbude. Det er ikke alene her i Landet, man benytter de unge Mennesker paa den Maade; det har man ogsaa gjort i Udlandet. Jeg har flere Gange set, at lignende Sager har været fremme i det engelske Underhus og der er paatalt paa samme Maade som her, og jeg har set, at Ministrene har svaret, at de skulde gøre alt for de paagældende unge Mennesker, og at de havde ansat en Del af dem i deres egen private Tjeneste, som Tjenere eller i andre tjenende Stillinger. Det har neppe været nogen tilfredsstillende Løsning, og en saadan Løsning kan vi maaske paa Grund af de særlige Forhold neppe vente hos os. Det er almindelig anerkendt, at naar de unge Mennesker træder ud af disse Stillinger, hvori de intet lærer, og hvor de for Lønnens Skyld, som er forholdsvis betydelig, gaar i Drengalderen og som ganske unge Mennesker for til sidst af blive kasseret og afskediget, naar de bliver en Snes Aar gamle, staaer de der uden at have lært andet end at hænge paa Cyklen som ubrugelige Samfundsmedlemmer. Det er